

KARACALARIN KIZIL GÜNLERİ¹

Bir ozan at üstünde bin ozanı taşıyıp
 Bize geldi bir güzün.
 Gerindi kızların kopçaları, tattıkları şeyi
 Bir daha tatmak istedi gelinler
 Şilteler kabartıldı, sofralar hazırlandı
 Herkes yüklükte bir kalın döşek aradı.

Biz Türkmenler, Aleviler, Yörükler
 Gizli bir geçitte buluşup çok zaman önce
 Bir şeyi dilemiştik bin yıllık
 Bir şey medreselerden, suhtelerden, mekteplerden
 Sır gibi saklanmış. Çocukların alnında kan kızların elinde kına.

Yaşlı bir kadın belli ki bir şaman
 Üstünde her renkten dokuz kat giysisiyle
 Bizi halkalandırıp hıdrellezde oturdu ortamıza
 Ben dedi, doksan sene esvabımla söyleştım, yeni
 Dışlerim çıktı da erimedi dilimin kemiği
 Mevsimleri yılıklara taşıtan Tanrı
 Dokuz kat gök mendille yaşlanmamı diledi.
 Kat kat giyindim, kat kat kaçtım, saklandığım yeri
 Dünya da bilemedi.

Genç kızken annemle taşraya çıkardım
 Başım gök belim kızıl
 Bana bir şeyler fısıldardı annesinin fısıldadığı
 Çiçeklerin başka dilde başka başka adları
 Ateşler yakıp üstünden atladık sular serpip
 Altından geçtik: Gücük bitsin Gülbahar'a kan gelsin.
 Ninni miydi söylenen, dua mıydı, yır mıydı?
 Taze kızın örüğünde çiğdem açan kâinat
 Çatladı bir nar gibi
 Gücük bitti Gülbahar'a kan geldi

1 “Karacaların Kızıl Günleri”, bir kitap hacminde planlanan tek bir şiirin giriş kısmıdır.

Bu kırmızı ipliği kırk bitkinin adıyla
Düğümleyip boynuma takmışlardı.
Bir kumru gerdanında âlem içinde âlem. Çarşı
İçinde çarşı. Erkek teri, atlar, ipekler.
Kurulup kalkar her şey, islenir, kokar, ağırlaşır
Ve her şeyden geriye yeni bir düğüm kalır.

Ali Ayçıl